

Охрид

Сваки талас један одсјај, једно светло,

њише се по површини као иста слика, али поново различита.

Понавља исте покрете, као ситни дијаманти, привлачи очи,

хипнотише.

Миран градић на обали,

старе куће са циглама од жуте печене глине,

мало искрзане на ивицама.

Као обронак стене исклесан у детаље.

Миришљаве улице, и граја,

старе бицикле и шкрипеће капије.

Мала увучена дворишта, испуњена цвећем и воћем, понеком мачком на усијаном камену.

И онда поново поглед на воду,

на чамце пуне пецароша,

понеку рибу у ваздуху како запљускује.

Те платинасте кваке и ивице врата,

балкони претрпани вешом и ситницама,

степенице и само степенице, дуге стазе и досадни комарци.

Окружено језеро шумом, манастирима, чистом природом и миром, тишином.

Обале бурне, ситни каменчићи у разним нијансама који се преврћу и копрцају у плићаку.

Понеки залутали бели лабуд, понеки залутали пас офуцане длаке, повређене шапе и окрзнутог уха.

Седела бих тако сатима посматрајући већ познате појаве и осећајући ту исту ледену, бистру и прозирну воду на својој кожи, док се кроз њу пробијам и лебдим.

ШИФРА: ЛОТОС